

1

ธนพล ธนสารตรี ทนายความหนุ่ม ประจำตระกูล

ถาวรรัช เจ้าของธุรกิจที่กำลังทำกำไรมหาศาลอยู่ในขณะนี้ มองผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าด้วยอารมณ์คุกรุ่นอยู่เพียงภายใน

จะให้เขารื่นรมย์อยู่ได้อย่างไร ในเมื่อกว่าจะได้คุยกับหล่อนจริงจัง เขาต้องมาหาถึงสองครั้ง และรอจนถึงเวลาที่หล่อนสะดวก

เมื่อแรกเจอ หล่อนก็ให้การต้อนรับอย่างดี จนเขา 'เกือบ' ประทับใจ พอทราบฐานะที่เขามาติดต่อ เขาก็เสมือนดังขยะขึ้นหนึ่งสำหรับหล่อน

จรรยา สุขสวัสดิ์ หญิงสาวตัวเล็ก ผิวขาว หน้าตาสวยเรียบๆ หมดจด แต่งหน้าไม่จัด แต่แต่งตัวดูดีมาก น้ำเสียงและจังหวะในการพูดของหล่อนชวนฟัง แต่คำพูดที่หล่อนนั่งโต้ตอบอยู่กับเขาร่วมครึ่งชั่วโมง มันช่างชวนทาง มันช่างยั่วยุ สะกิดให้อารมณ์เขากุุ่นได้อย่างประหลาด ทั้งที่ปรกติเคยควบคุมอารมณ์ได้อย่างดี

“ฉันก็บอกคุณตั้งหลายครั้งแล้วว่า คุณเข้าใจผิด คุณก็ยังไม่หยุด
สมองคุณยังทำงานอยู่หรือเปล่านั้นคะ”

“คุณก็รับข้อเสนอจากเราเสียสิครับ ง่าย ๆ คุณเซ็นชื่อแล้วไป
หาผู้ขายคนใหม่”

ยิ่งบทสนทนาดำเนินนานไป ดูเหมือนหล่อนก็ยิ่งแรงขึ้น หรือไม่
ก็เขาเองที่เป็นฝ่ายแรงขึ้น

ทำไมคุณกำจร ถาวรรัชต์ ประธานราชกิจกรุป ถึงได้มาหลง
ผู้หญิงอย่างนี้ได้ ไม่น่าเชื่อเลยจริงๆ

“คุณเป็นถึงทนายความมือหนึ่งให้กับบริษัทใหญ่อย่างถาวรรัชต์
แต่ทำงานได้เท่านี้เองนะหรือคะ ยังไม่ทราบอะไรแน่นอน ก็วิ่งโรมมา
กล่าวหาคนอื่นว่า...คุณไปเป็นที่ติดอกติดใจอะไรของสาวๆที่บ้านนั้นคะ
อืม ก็คง...เหมือนกับกรณีที่คุณมากล่าวหาฉันอยู่นี้กระมัง”

น้ำเสียงเยาะเย้ยถากถางที่ลอยมาเข้าหู หยุดความคิดของเขา

“นี่คุณ พุดอะไรก็ระวังบ้าง เดี่ยวจะโดนข้อหาหมิ่นประมาท
ติดตัวไปไม่รู้ตัว”

“แหม ถ้าฉันจะโดนข้อหาที่ว่ามัน คุณก็คงจะโดนด้วยที่เข้ามา
ติดต่อพุดเรื่องไร่สาระนี้กับฉัน”

ไร่สาระนั่นหรือ ชายหนุ่มเล็กคิ้ว

“เออละ เราออกนอกเรื่องกันมามากแล้ว ผมว่าเราควรจะต้อง
ธุรกิจของเราให้เสร็จสิ้นเสียที ผมให้คุณเสนอมาได้ว่าต้องการทำอะไร
ในการเลี้ยงเกี่ยวกับคุณกำจร เลิกอย่างเด็ดขาด แล้วลงชื่อในสัญญา
นี้ซะ”

หญิงสาวมองสัญญาที่วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าอีกครั้ง

นี่มันเงินง่าสันดี คนพวกนี้ก็กล้าดียังไงนะ ถึงมาทำอย่างนี้ ถ้า
เธอไม่ตกลง เขาจะทำอย่างไรต่อไป

เขาทำงานให้คุณกำจร แต่กล้ามาพูดเรื่องอย่างนี้กับเธอรี
พนันได้เลยว่าคุณกำจรต้องไม่รู้เรื่องนี้ด้วย

ถนพลมองหญิงสาวตรงหน้า หล่อนนึกหน้าเด็กน้อยเหมือน
กำลังใช้ความคิด ดวงตาคู่สวยนั้นหลุบลงมองสัญญาที่วางอยู่บนโต๊ะ
ตรงหน้า

อี หล่อนก็คงเหมือนสาว ๆ รายอื่น นี่ก็คงกำลังคิดคำนวณ
ผลประโยชน์อยู่นั้นแหละ ลำพังงานประชาสัมพันธ์จะทำเงินให้หล่อน
ได้สักเท่าไรกันเชียว

เห็นหน้าตาใสซื่ออย่างกับเด็ก ๆ อย่างนี้ ถ้าเขาไม่เห็นหลักฐาน
ที่คุณณัฐสุาให้นักสืบเอามาให้ดูละก็ คงจะเชื่อยากอยู่สักหน่อยว่า
ผู้หญิงตรงหน้าจะหลอกจับชายแก่

“หรือคุณจะยอมรับห้าล้านบาทที่เราเสนอให้พร้อมกับหุ้น
บางส่วนในบริษัทฟาสต์ฟู้ด แค่นี้ก็ทำให้คุณสบายไปได้ทั้งชาติแล้วละ
ดีกว่าที่จะต้องเอาตัวเข้ามาแลกกับผู้ชายแก่ ๆ นะ ผมว่า อีกไม่นานท่าน
ก็คงจะเบื่อคุณ”

หล่อนจ้องหน้าเขาเหมือนตำหนิ ที่เขาพูดออกมอย่างนั้น

เขารู้ยู่เต็มอกว่าคราวนี้คุณกำจรไม่ได้มีที่ท้าวว่าจะเบื่อง่าย ๆ
เหมือนที่เคยผ่านมาในอดีต ไม่อย่างนั้นมิหรือที่คุณณัฐสุาจะเดิน สั่งให้
นักสืบตามเรื่อง แล้วให้เขามาเจรจาอย่างนี้

ทำไมนะ ทั้ง ๆ ที่คุณท่านก็เคยเลิกรากับเรื่องราวทำนองนี้ไป
นานแล้ว นึก ๆ ไปแล้วเขาก็ส่งสารคุณพ่อของเขา ที่ต้องคอยเคลียร์ให้
ท่านตอนหนุ่ม ๆ คุณพ่อคงเบื่อกับงานแบบนี้เต็มทน ยิ่งตอนนั้นคุณกำจร
ยังหนุ่มยังแน่นและเจ้าชู้มากกว่านี้

ทำไมเขาถึงได้ช่วยอย่างนี้ บิดาของเขาไม่สามารถมาทำงานนี้
เองได้ ก็คงเหลือแต่เขาที่ต้องทำงานให้คุณณัฐสุา ทั้งที่มีเรื่องอื่นที่ทำหาย

มากกว่านี้ต้องทำ แต่เมื่อได้เริ่มแล้วก็ต้องต่อให้จบ ถึงการเจรจาครั้งนี้จะมีอะไรควนใจเขาอยู่ลึก ๆ

มีอะไรบางอย่าง ทำให้เขาอยากหนีจากการเจรจาตรงหน้านี้

“เอาน่า คุณรีบ ๆ รับเงินไปซะ มีเงิน หนุน ๆ ที่ไหนก็อยากจะมาปรนเปรอคุณทั้งนั้น คุณยังเต่งตึง ไม่ได้ซีริ่วล้าเท่าไร...”

เขาเห็นดวงตาของหล่อนเบิกกว้างขึ้น

“ถึงจะไม่ได้สวยสะอะไร แต่ผมรับรองว่ามีคนสนคุณแน่ หนุน ๆ นะถึงใจว่าคุณคนแก่นะ คุณก็คงรู้ดีอยู่แล้ว”

น้ำเสียงหยามเหยียดส่งให้ความมอดทนของจรรยาขาดฝั่ง

“คุณ!” เธอขัดขึ้น ไม่อยากจะได้ยินคำปรามาสนพวกนั้นต่อ

หล่อนลุกขึ้น ชะโงกตัวอยู่เหนือเขา โกล้งจนเขาได้กลิ่นโคโลญจาง ๆ หล่อนหายใจแรงด้วยอารมณ์โกรธที่เขาข่มขู่ ช่วยไม่ได้ที่สายตาเขาจะเห็นว่าหน้าอกที่อยู่ต่อหน้าขยับขึ้นลง มันดึงดูดสายตา ทั้งที่หล่อนก็แต่งตัวเสียมิดชิด

“นั่นมันเป็นเรื่องส่วนตัวของฉัน และคุณก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาแนะนำ หรือคาดเดาไปเอง ว่าฉันรู้หรือไม่รู้จะ...”

เธอหยุดไปอึดใจ ก่อนส่ายตบต่อไปว่า

“และฉันก็มีสิทธิ์ที่จะติดต่อกับใครก็ได้ที่ฉันพอใจ รวมไปถึงคุณถ้าจรรยาช่วย”

จรรยายืดตัวขึ้นสะบัดหน้าพรืด หันหลังพร้อมออกเดินไปให้ไกลจากผู้ชายปากเสีย อย่าหวังจะได้คำล่ำลา

ธนพลนึกเสียใจที่ความคะนองของเขา ทำให้งานง่าย ๆ นำาเปื้อที่เขานึกสบประมาทเอาไว้ ทำท่าจะล้มไม่เป็นท่าไปต่อหน้าต่อตา แต่แล้วหล่อนก็ชะงัก ก่อนหันมาพูดกับเขากีว่า

“ฉันคิดว่าท่านคงจะไม่รู้เรื่องที่คุณมาพบฉันวันนี้แน่”

หล่อนมันอกมันใจเสียเต็มประดา ดูท่าคุณท่านคงจะหลงหล่อน
มากเป็นพิเศษจริง ๆ

หล่อนไม่ได้พูดอะไรออกมาต่อ ว่าจะมีม้าสามศอกไปฟ้องชูรัก
ให้มาจัดการกับเขาหรืออย่างไร ถึงนั้นจะทำให้เขากังวลลึก ๆ อยู่บ้างว่า
จะเกิดปัญหาอะไรตามมาหรือไม่ เพราะคำสั่งไม่ได้มาโดยตรงจากผู้เป็น
ประมุขของตระกูล แต่กรณีก่อนหน้าที่คล้าย ๆ กันนี้ ท่านก็ไม่เคยจะบรีปาก
ว่าอะไร คงด้วยความเกรงใจคุณณัฐฐา ภรรยาหลวงนั่นเอง

จรรยาแก้วขาจับ ๆ เดินจากไป

ธนพลรีบจัดการวางเงินค่ากาแฟลงบนโต๊ะ ก่อนคว้าโอกาส
สุดท้ายของวันนี้ที่จะทำให้งานสำเร็จลุล่วงลงไปได้ โดยการสาวเท้ายาว ๆ
ตามไป

“คุณจรรยา คุณลิ้มของ”

หล่อนหยุดก็ก้มหันขวับกลับมาทันที แววตาเอาเรื่องไม่เบา
เขาต้องเดินเบี่ยงหลบออกไปข้าง ๆ เฉียดจะชนร่างบางที่หยุด
กะทันหัน สองร่างจึงอยู่ใกล้กันแทบจะสัมผัส

จรรยารู้สึกถึงความใกล้นั้น เธออึดอัด แต่ก็ยืมมองเขานิ่ง

เมินเสียเถอะที่เธอจะยอมเสียหน้าว่ากลัวเกรงเขา

“สัญญาณี คุณมลิทธิ์ที่จะเก็บมันเอาไว้ เขากลับไปคิดดี ๆ ก่อน
ก็ได้ครับ ผมเสียใจที่ไปยั่วโมโหคุณเข้า ผมไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ หวังว่าคุณ
คงจะให้อภัย เราอาจเป็นเพื่อนกันได้”

เออหนอ พวกทนายเนี่ยพูดได้ทุกอย่างที่ทำให้งานสำเร็จลุล่วง
นี่เขานึกว่าเธอรู้ไม่เท่าทันหรืออย่างไรงั้นนะ

เธอรับสัญญาณีนั้นมาจากเขา

“ฉันจะคิดดู แล้วจะติดต่อไปหาคุณเอง”

เออละ หวังว่านี่คงจะไม่ทำให้พวกเขาอายุ่มยามกับเธอนัก
อย่างน้อยก็จนกว่าจะรอให้เธอติดต่อกลับไปเองไม่ไหว

เขาขึ้นหน้าเข้ามาใกล้ คล้ายชายที่กำลังจะก้มลงหอมแก้มคู่รัก
สูดหายใจเอาความหอมของหล่อนเข้าเต็มปอด แล้วกระซิบ
“แล้วผมจะรอ”

“พอล ไปคุยกับคุณจรรยาเธอมา เป็นยังไงบ้างลูก”

คุณธนดล ทนายความชื่อดังระดับประเทศตามบุตรชายที่ได้เฝ้า
อาหาร ถึงคุณธนดลจะทำงานหนัก แต่ก็แบ่งเวลาให้ครอบครัวเสมอ
อย่างน้อยก็เวลาอาหารเย็น ที่พ่อแม่ลูกตระกูลธนดลธรรมักมาร่วมนั่ง
รับประทานอาหารไปคุยกันไปอย่างนี้

“เอ่อ..” ชายหนุ่มคิดถึงเรื่องที่ผ่านมาเมื่อกลางวัน
เสียหน้าแย้ ที่ทำงานกล้วยๆไม่สำเร็จ

“ดูเธอไม่ได้ตาโตกับเงินและผลประโยชน์ที่เราเสนอให้สักเท่าไร
ครับ ผมคิดว่าเธอคงจะโก่งค่าตัว ไม่ต่างจากรายอื่นๆที่พวกเราเคยเจอ
หรือครับพ่อ”

เขาหลีกเลี่ยงที่จะบอกบิดาว่า ส่วนหนึ่งที่ทำให้งานไม่สำเร็จ
เพราะเขาได้ละทิ้งทักษะการเจรจาหวานล่อมอย่างทนายที่ดีควรจะทำ
แล้วไปยั่วโมโหเธอแทน

“แหม ผู้หญิงบางคนก็ไม่ได้เห็นแก่เงินอย่างเดียวหรอกนะ ตา
พอล เธออาจจะรักคุณกำจรรจริงก็ได้ ใครจะไปรู้” คุณสมร ผู้เป็นแม่เอ่ย
ออกมาอย่างผู้ที่มีมองโลกในแง่ดีเสมอ

และนี่ก็ทำให้พ่อรักแม่ของเขาเหลือเกิน เพราะเป็นที่รู้กันว่า
อาชีพรทนาย วันๆเจอแต่ปัญหาหรือไม่กี่เรื่องร้าย แต่พ่อก็มีแม่เป็นน้ำทิพย์
ชโลมใจ แม้แต่เรื่องร้าย แม่ก็พูดถึงในแง่ดีเสมอ

“โห จะเป็นไปได้ยังไงครับ คุณอากำจรรแค่คราวพ่อของเธอ
อย่างนั้น ผมว่า เธอคงหวังได้อะไรจากคุณอามากกว่า แต่ผมจะไม่ปล่อยให้
เธอทำอย่างนั้นหรอก”

“ผู้หญิงอย่างที่แม่พูดก็มีนะลูก พ่อเคยเจอคนหนึ่ง เมื่อครั้งหนุ่มๆ เธอคงรักคุณกำจรจริงๆ เธอไม่เอาเงินจากเราแม้แต่บาทเดียว แต่หนีหายไปเสียเฉยๆ อย่างนั้น ตอนนั้นท่าทางเธอหัวใจสลาย เมื่อรู้จากพ่อว่าคุณกำจรมีภรรยาอยู่แล้ว นักสืบที่เราจ้างบอกว่า เธอต้องอ่อนๆ อยู่ซะด้วยซ้ำ แต่ก็อย่างที่ลูกว่าละนะ ตอนนี้คุณกำจรเป็นชายแก่ไปซะแล้ว แถมคุณจรรยาเธอก็ยังสาวยังสวย ดูเหมือนว่าจะเด็กกว่าลูกอีก”

“ก็ไม่เชิงครับ ผมดูประวัติเธอแล้ว เธออ่อนเดือนกว่าผม”

ธนพลยังวนเวียนความคิดถึงวิธีการต่าง ๆ นานาที่จะทำให้เขาทำงานนี้ให้สำเร็จโดยเร็ว

“ผมพลาดเอง ที่ไม่ศึกษาเธอให้ดีมากกว่านี้ ไม่อย่างนั้นคงหว่านล้อมให้เธอเซ็นสัญญากับเราไปเรียบร้อยแล้ว”

“ดีแล้วลูก ถ้าอยากได้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติม ก็บอกคุณสมควร พ่อมั่นใจว่าเรื่องแค่นี้ลูกจัดการได้”

แน่นอน คนเก่งๆ อย่างเขาจะต้องทำงาน ‘ง่าย ๆ’ นี้ให้สำเร็จให้เร็วที่สุด

ค่อนข้างดีแล้ว ธนพลนั่งดูแฟ้มประวัติของจรรยาอยู่ในห้องนอน เขาใช้ห้องนี้เป็นทั้งห้องทำงานและห้องนอน ติดที่จะทำอย่างนี้มาตั้งแต่เรียนมัธยม ตอนช่วงใกล้สอบเข้ามหาวิทยาลัย เขาก็มักจะลุกมาทบทวนบทเรียนตอนดึกๆ

พ่อสร้างบ้านหลังนี้ไว้ใหญ่ทีเดียวสำหรับสามคนพ่อแม่ลูก บ้านที่พ่อภูมิใจนักหนาว่ามันมาจากน้ำพักน้ำแรงทั้งหมดของพ่อ ถึงแม้ว่าแม่จะมีมรดกเก่าติดตัวมาจากคุณตาคุณยายมาก แต่พ่อก็ไม่เคยแตะต้องมันสักบาท แถมยังทำงานหนัก เพื่อให้พูดได้เต็มปากว่าสามารถเลี้ยงภรรยาให้สุขสบายเชิดหน้าชูตาในสังคมได้ไม่อายผู้อื่น

ธนพลได้รับฟังเรื่องเหล่านี้จากปากมารดาหลายครั้งหลายครา
เรื่องราวที่มารดาของเขามุ่งมิใจในตัวสามีของหล่อนนักหนา เขาต้องการ
เป็นอย่างบิดา สร้างความภาคภูมิใจในตนเอง มีผู้หญิงคนหนึ่งเคียงข้าง
ผู้หญิงที่เห็นตัวตนของเขา ขึ้นชมความสามารถของเขามากกว่าหน้าตา
และทรัพย์สินที่บิดามารดาของเขามี

ผู้หญิง...ที่เขายังหาไม่เจอ

ในอดีต เขาเกือบปักใจกับผู้หญิงคนหนึ่ง ก่อนที่จะพบว่าหล่อน
ต้องการแต่ผู้ชายรวยๆเท่านั้น เหตุการณ์ในครั้งนั้นเล่นเอาจุก แต่ก็เชื่อว่า
เขาจะเซ็ดผู้หญิง มันกลับทำให้เขาเรงร่ากับผู้หญิงที่ผลัดมาให้ได้
เซซซมไม่ขาดได้อย่างสบายใจมากขึ้น ชื่อเสียงที่เขา มี บวกกับหน้าตา
คมคายและคำพูดดี ๆ ก็สามารทำให้สาว ๆ มากมายวิ่งเข้ามา

ธนพลพลิกแฟ้มประวัติของจรรยา มาดูที่ละหน้าอีกครั้ง คราวนี้
อย่างละเอียด เมื่อคู่กรณีดูท่าจะเคี้ยว ไม่ยอมตกลงอะไรง่าย ๆ อย่างที่
คิดไว้ในตอนแรก 'รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้ง ชนะร้อยครั้ง'

ชื่อเล่นชื่อ แพะ รั้นหรือ อีม...

เขานี้ก็ไปถึงผิวขาวนวลของหล่อน

ประสบการณ์การทำงาน... หล่อนทำงานที่โรงแรมนี้มานานแล้ว
ก่อนมาอยู่ที่แผนกประชาสัมพันธ์ หล่อนทำการตลาดมาก่อน

หล่อนก้าวหน้าในอาชีพนักประชาสัมพันธ์ได้รวดเร็วจริง ๆ
ย้ายมาได้ไม่นานก็ได้เลื่อนเป็นรองหัวหน้างานแล้ว หรือว่าจะเอาตัว
เข้าแลกเหมือนที่ทำกับคุณอากำจรนะ

ธนพลรำพึงพลางหยิบรูปของจรรยา มาดู เป็นรูปแอบถ่ายตอนที่
หล่อนคุยกับลูกค้า เขานี้ก็ไปถึงเมื่อตอนกลางวันที่ได้พบกัน

ถ้าให้บอกอย่างเป็นทางการแล้ว หล่อนเป็นคนมีเสน่ห์อยู่ไม่น้อย
เพราะขนาดสนทนาเรื่องที่ขุ่นใจ เขายังรับรู้ถึงเสน่ห์ของหล่อนได้ แล้วถ้า
เป็นเรื่องที่หล่อนพอใจ จะเป็นอย่างไรกันหนอ

ชักจะไปกันใหญ่

ชายหนุ่มบอกตัวเองก่อนหันมาที่ประวัติของจรรยาต่อหญิงสาวเข้ามาทำงานที่โรงแรมแห่งนี้ครั้งแรกในฐานะเด็กฝึกงาน โดยการแนะนำของผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง

หืม...ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งอย่างนั้นหรือ ทำไมเขาไม่เอาใจตรงจุดนี้มาก่อน ในรายงานไม่ได้บอกว่าผู้ใหญ่ท่านนั้นคือใคร เป็นไปได้ไหมที่จะเป็นคุณกำจร

ไม่มีใครรู้ว่าท่านรู้จักกับหล่อนเมื่อไหร่ แต่เรื่องมาแดงขึ้นก็เมื่อมีคนเห็นทั้งสองร่วมรับประทานอาหารกันบ่อยๆ ในระยะสองสามปีมานี้เอง โดยเฉพาะเมื่อมันเริ่มถี่มากขึ้น

เขาหยิบอีกรูปขึ้นมาดู เป็นภาพที่หล่อนทานอาหารอยู่กับคุณกำจร ท่าทางของทั้งสองคนดูมีความสุขเหลือเกิน หล่อนกำลังหัวเราะในขณะที่คุณกำจรมองมายิ้มๆ อีกรูปหล่อนกำลังก้มหน้าไหว้คุณกำจร และท่านก็เอามือลูบหัวเธอ ดวงตาที่มองนั้นฉายแววรักใคร่เหลือเกิน

อืม ผู้หญิงคนนี้มีอะไรดี คุณอาท่านถึงได้รักได้หลงขนาดนี้

ถึงท่านจะเป็นคนที่เจ้าชู้อย่างมากมาก่อนก็เถอะ แต่ช่วงสิบปีให้หลังมานี้ ก็ไม่เห็นท่านไปมีเศษมีเลยที่ไหนอีก จนมามีข่าวเรื่องหล่อนนี่ละ คุณณัฐสุาจึงต้องออกมาเด่นอีกครั้ง

ครั้งนี้คงไม่ใช่เพียงเรื่องหึงหวงอย่างเดียวเหมือนเมื่อตอนเป็นสาวอีก ในเมื่อขณะนี้ บริษัทในเครือรัชชกิจทำกำไรได้อย่างงดงามทุกปี

ธนพลกลับมาอ่านประวัติของจรรยาต่อ สนใจทุกตัวหนังสือพยายามเรียนรู้หล่อนให้มากที่สุด ไม่ว่าจะป็นชีวิตเมื่อยังเด็ก หรือแม้แต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัย ที่ที่หล่อนชอบไป และกิจกรรมยามว่าง

ชีวิตของหล่อนขาดพ่อตั้งแต่ในวัยเด็ก

อืม...นี่หรือเปล่านะ ที่ทำให้หล่อนเลือกคนแก่

เพราะหล่อนก็ยังไม่ปีระวัติว่าได้ทรัพย์สินอะไรไปจากคุณกำจรร
นอกจากของกำนัลเล็กๆน้อยๆ

หล่อนอยู่กับแม่และยาย แม่ของหล่อนเสียชีวิตช่วงสอบเข้า
มหาวิทยาลัย แต่หล่อนก็ยังสามารถสอบเข้าเรียนต่อได้ ทั้งๆที่อยู่ในช่วง
จิตใจบอบช้ำแท้ๆ

ช่างเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งเสียจริง

หล่อนเรียนมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในต่างจังหวัดและเป็น
นักกิจกรรมตัวยง ทำงานเก่งตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ

ก็ไม่น่าแปลกอะไรที่หล่อนจะก้าวหน้าได้เร็วในอาชีพการงาน

เขาแปลกแก่ต่างข้อกล่าวหาที่ตีหล่อนไว้ในตอนแรกไปเสียนี้

ธนพลหยิบรูปใหม่ขึ้นมาดู หล่อนกอดคุณอากำจร ยิ้มตาหยี
เหมือนเด็กดีใจมากกว่าผู้ที่มีใจเสนาหา

หล่อนมีอะไรดี ถึงทำให้คนแก่คนหนึ่งรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

คำถามบ้าๆแวบขึ้นมาในความคิดก่อนที่ชายหนุ่มจะหลับไป

แล้วถ้าเป็นคนหนุ่มอย่างเขาละ